ANUL XXII. Seria — II No. 602 — 4 pagini 5 LEI — C. — Vineri 19 Iunie 1942

ANULAT

GAZETA SPORTURILOR

Birourile: Str. Inginer Anghel Saligny No. 2 Bucureşti

Direcţia şi Ad-ţia 3.26.60
Telefoane: Secretariat . . 5.91.86
Provincia . . . 5.91.86
Tipografia . . . 3.26.60

Prim Redactor N. Papagheorghe

ABONAMENTE
1 an . . . . . Lei 1200
6 luni . . . . . „ 600
Autorităţi, Instituţii, cluburi: 3000 lei

Proprietar: S. A. GAZETA SPORTURILOR
Inscris Trib. Ilfov sub Nr. 232/938
Administrator Delegat Al. Iliescu

BOX „À L'AMIABLE"

Este aproape cu neputinţă ca satisfacţia spectatorului unei manifestaţii sportive să fie completă.

Intervine întotdeauna «ceva», o neregularitate, un abuz, o incorectitudine.

Rândurile de faţă ne sunt sugerate de «cazul» Ion Popa — Grigore Matei, dela 14 crt. depe arena Obor.

Cei doi boxeuri, amândoi profesionişti de incontestabile resurse — au încercat să «păcălească» publicul, într'un match angajat totuş după toate clauzele seriozităţii.

In locul unui match, cei doi neau oferit o exhibiţie (destul de agreabilă de altfel), crezând că prin aceasta vor reuşi să fie foarte inteligenţi, trişând concomitent juriul, publicul şi presa.

Respectivii au convenit «să nu se bată» ci numai să se amuze şi să încaseze bursele. E mai practic şi mai comod. Dar juriul i-a avertizat drastic în mai multe rânduri — şi ar fi trebuit chiar să opreasca matchul declarând «non-combat», pentru a putea face astfel loc unei suspendări ulterioare de către comitetul federal — publicul i-a fluerat indignat iar presa le-a făcut meritatul portret moral fără nici un fel de menajamente.

Cât despre organizatorii viitoarei reuniuni italo-române, cari reflectau la o eventuală angajare a lui Ion Popa pentru Giuseppe Palermo, i-au întors pur şi simplu spatele celui în cauză. Nu poţi aduce pe ring, într'o gală internaţională, oameni cari se pretează la găinării, fie ele chiar puerile.

Ne pare foarte rău. Ion Popa este unul din boxeurii cei mai talentaţi pe cari îi avem, şi ne-a făcut întotdeauna impresia unei onestităţi ireproşabile. Cine l-a sfătuit să accepte periculoasa farsă din Duminica trecută, de ce a dat ascultare acestor îndemnuri care se dovedesc acum în măsură să-i ameninţe cariera, pentru ce a urmat aceste îndemnuri?..

Dar cazul Ion Popa — Grigore Matei nu este singurul. Am mai înregistrat câteva în actualul sezon.

Ion Popa şi Grigore Matei sunt COLEGI DE SALĂ, prieteni, eventual camarazi de arme şi, cine ştie, poate chiar rude...

Să se sfârşească odată pentru totdeauna cu matchurile publice între elevii aceleaşi săli, MAI CU SEAMA CAND E VORBA DE PROFESIONIŞTI.

Federaţia de Box trebue să interzică asemenea matchuri, cari sunt, 99% din cazuri, simple exhibiţii dubioase, amabile schimburi de pumni trucaţi, inofensive aluzii pugilistice şi permanente bătăi de joc la adresa publicului care plăteşte.

Noi suntem convinşi de sănătoasa intervenţie a federaţiei.

Chestiunea este clară, prea clară.

Mircea Sîrbu

Lotul naţional al Slovaciei care va înfrunta România a fost format

BRATISLAVA, 17. (Serviciul nostru special). — Federaţia de football a Slovaciei a desemnat următorul lot cari va juca Duminică contra României:

Reimann, Vanak, Ujvari, Kovaci, Pombsky, Dr. Chodak, Bolcek, Besina, Jurkonics, Rado, Vysocky, Pricure, Sarmir, Biro, Arpas, Luknar.

O dinamică, foarte dinamică fază a matchului Un. Tricolor — Rapid, disputat pe Giuleşti. Faza se petrece în faţa porţii oborenilor

Şi acum, lupta seniorilor.

Sâmbătă şi Duminică din nou regionalele atletice

Anul acesta spre deosebire de cel trecut, campionatele regionale de juniori şi de seniori nu sunt organizate simultan. Şi foarte bine. Căci probe sunt destule, concurenţi idem, ceeace pretinde că afară de ncesarul timp, o mai clară desfăşurare.

Regionalele de juniori s'au terminat cu victoria Viforului Dacia. Cum trofeul pus în joc este tentant, gruparea din Floreasca nu vrea să piardă cele 34 de puncte avantaj şi odată ce ele Cupa Nae Mărascu. In acest scop şi-au scos dela naftalină toţi decedaţi întru sport, atleţi ce-au fost cândva buni, dar care azi nu mai pot apare pe pistă fără a stârni melancolie sau humor.

Singura grupare cu sorţi de izbândă rămâne ACR, sau în paranteza trecutului, Venus. Rivalitatea dintre aceste două echipe se cunoaşte putem a o aminti odată în plus. Din ea, atletismul românesc nu are nimic de pierdu. Şi dacă totuşi, bătrâneţea Viforului Dacia va mai triumfa odată, în virtutea unei certe inerţii, tineretul ACR-ului, cu atleţi sub 24 ani, toţi, absolut toţi o formează pentru mâine, chezăşia de viguroasă afirmare.

Stadiul Român nu e chiar atât de optimist. Speră, dar atâta. Nu-i vorba că se poate întâmpla să... tacă şi să facă. Numai că gruparea d-lui Octav Stoian nu-i echipă bazată pe proverbe ci pe certitudini matematice; ori acestea, deocamdată, lipsesc.

După cum vedeţi, regionalele de Sâmbătă şi Duminică vor fi cele mai disputate din ultimii anii. Deci, spectacol de bună calitate.

SCHALKE 04 şi VIENNA

în semi-finala campionatului naţional

Duminică are loc semifinala a treia a campionatului naţional de război al Germaniei.

Schalke 04 şi Vienna sunt desemnaţi ca favoriţi pe anul în curs.

Nu este exclus să provină vreo surpriză care va desemna ca finalişti pe Blauweiss (Berlin) şi Kickers Ofenbach.

Ambele jocuri vor fi aprig disputate.

La Berlin Blauweiss întâlneşte pe Vienna, iar la Gelsenkirschen Schalke 04 pe Kickers Ofenbach.

In preajma galei de box de Duminică

Cionoiu, Pană şi Panaitescu-Zigotto

au fost cantonaţi în pădurea Snagov

O vizită la cantonament. - Trei „Tarzani" într'o junglă... civilizată. - Vasile Pană a fost arestat! - Cionoiu colecţionează... halbe de bere - Antrenamente în mijlocul pădurii şi mese copioase într'un sat pescăresc

Pe asfaltul încă umed de roua dimineţii, maşina noastră goneşte vertiginos, în timp ce pe după hornurile caselor din Tâncăbeşti, soarele ne dă, surâzând «bună dimineaţa».

Un viraj la dreapta şi, printre copacii pădurei, urmăm drumul şerpuitor ce ne va duce la Snagov, unde se află instalată «tabăra» boxeurilor ceferişti cari vor evolua în cadrul galei de Duminică.

Le-am promis că îi vom vizita şi — deci — suntem aşteptaţi... Unde, n'am putea spune... La Snagov... Şi Snagovul e atât de mare!...

— Veniţi Miercuri dimineaţa între 7 şi 8, şi «dăm» noi peste dos. — ne-a încredinţat Cionoiu... Şi, iată că «venim»...

Trei Tarzani într'o junglă... civilizată

Să mergi patru kilometri prin pădure e plăcut — mai ales ai rara ocazie să parcurgi distanţa în... maşină — dar, în cazul nostru, neliniştea îşi are «partea leului», căci... unde sunt cei căutaţi?

Din depărtare, printre copaci, se zăreşte argintul lacului, pe care o barcă cu motor aluneacă cu o viteză de zefir...

— Stooop!

Strigătele au pornit din piepturile a doi oameni, care — numai în chiloţi de sport — au apărut râzând dintre copaci. Dinţi albi contrastează ispitor cu bronzul tenului.

Sunt Vasile Pană şi Panaitescu-Zigotto.

Uf, bine c'a dat Dumnezeu să apară.

— Dar Cionoiu unde e? întrebăm noi.

— Iată-l, ne arată Pană în partea dreaptă a drumului.

Dintr'un copac, în alură de veritabil Tarzan, Cionoiu se lasă pe o cracă, şi — cu «reglementarul» strigăt de junglă — sare în drum.

— Am onoarea să vă salut...

— Noroc. Dar... maestrul Stănescu unde e?

— Ne aşteaptă. Noi v'am ieşit înainte după cum fusese promisiunea. Şi cu ocazia asta, am făcut şi puţină plimbare.

Cei trei «Tarzani» ne-au invadat imediat maşina şi cu toţii am pornit spre o destinaţie «necunoscută» pentru mine.

Senzaţie: Pană a fost arestat.

Şoseaua ocoleşte acum la dreapta, dar maşina noastră îşi continuă drumul spre lac. Desigur, ne zicem noi, vom traversa lacul cu ferry-boat-ul. Concluzie greşită, căci ajunşi la marginea apei, cei trei «Tarzani» ne invită să coborâm din maşină, dăm anumite instrucţiuni şoferului şi apoi — în timp ce maşina se îndepărtează — pornim pe jos, pe liziera lacului.

La 300 m. ne aşteaptă o barcă cu motor, din care un tânăr ne face semn să coborâm.

— E conducătorul bărcii! ne explică Cionoiu, în timp ce noi descifrăm trei litere cu cari sunt însemnaţi pereţii bărcii: «U. C. B.»

Cu un sbârnâit scurt de motor, barca a pornit spre celălalt mal al lacului. Peisajul e minunat. Totul e soare, aer şi sănătate. Miresmele crude ale pădurii îţi cotrobăie plăcut, toate colţurile plămânilor.

— Ce faceţi toată ziua aci? îl întrebăm pe Cionoiu.

— Antrenamente, bae, plaje, canotaj şi... — cum a fost eri — certuri cu poliţia.

— Dar ce-a fost eri?

— L-au arestat pe Pană.

— Dece?

— Făcea plaje.

— Păi... nu e voie?

— Ba da, dar trebue să fi fost îmbrăcat măcar cu chiloţii.

— ???

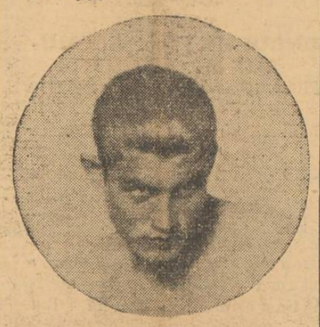

CIONOIU

— Pană voia să facă pe nudistul.

— Noroc că l'am scăpat eu, — se laudă Zigotto — cunoşteam pe cineva de aci.

— Asta toată ziua se laudă cu «anturajul» lui! face Pană exasperat...

«Weismuller» pe... trei halbe!

Malul spre care înaintăm s'a apropiat.

— Facem iar, pe trei halbe? îşi întreabă Cionoiu colegii. Cine se clasează ultimul, plăteşte.

Zigotto şi Pană au aprobat, iar noi aşteptăm să vedem despre ce e vorba.

Un ordin scurt şi barca a oprit la 100 m. de mal.

— Una... două... trei!

Trei corpuri bronzate au sărit în argintiul apei şi acum înnoată spre mal.

— Au mai făcut o întrecere azi dimineaţă şi două eri, — ne explică conducătorul bărcii, — şi mereu câştigă d. Cionoiu. Dar berea zice c'o bea tocmai săptămâna viitoare, căci e «la regim» acum...

In acelaş timp, Cionoiu, în alură de «Weismuller» şi câştigă cursa detaşat. In urma sa, Zigotto îl învinge pe Pană, care va plăti berea.

— Dacă or continua tot aşa, Cionoiu o să-l bea toată bursa lui Pană... ne explică maestrul Marin Stănescu, care ne aştepta pe mal.

Două matchuri de box sub privirile... privighetorilor...

Lăsăm barca ancorată la ţărm şi înaintăm în pădure. La circa 20 m. de mal, un luminiş.

— Vă recomandăm câmpul nostru de antrenament.

Cu adevărat, abia acum observăm un sac de nisip, agăţat de crengile unui copac secular, iar într'o parte — gata pregătite — diferite mănuşi, corzi, prosoape, etc.

Luăm loc într'un «fotoliu de ring» — e vorba de trunchiul unui copac tăiat — şi asistăm la antrenamentele celor trei ceferişti.

Mai întâi, Zigotto face la mănuşi cu maestrul Stănescu. Patru reprize de lovituri repezi, de multă agilitate pugilistică, fără alţi spectatori decât câteva privighetori cari au amuţit speriate.

După aceea, în timp ce Zigotto face box cu umbra şi apoi sare coarda, maestrul Stănescu îi supraveghează pe Cionoiu şi Pană, cari fac «la mănuşi». De data aceasta loviturile sunt veritabile lovituri de «dum-dum» şi — dece n'am mărturisi-o? — Pană reuşeşte să se revanşeze oarecum pentru înfrângerea dela început.

E rândul saculuj de nisip să bubuie apoi sub pumnii de dinamită ai celor doi boxeuri. Şedinţa de gimnastică, săriturile cu coarda, — totul, totul — numai mişcare şi sănătate.

O oră de muncă plăcută şi cei trei boxeuri, cu antrenorul lor, s'au aşezat obosiţi pe iarbă...

Declaraţiile «celor trei»...

Maestrul Stănescu ne explică apoi programul din restul zilei: la orele 12, masa; între 13-15, somn; între 15-18, strand; la orele 19.30 masa de seară; o plimbare scurtă apoi, la orele 21, «stingerea», la cabana U. C. B., unde sunt găzduiţi.

Incercăm să-i «descoasem» şi pe «cei trei». Sunt fericiţi de cele cinci zile de viaţă pur sportivă, pe care le-a oferit-o d. ing. IBBĂILEANU, şi speră să se recompenseze — la rându-le — printr'o comportare cât mai bună.

— *Voiu redeveni campion...*, ne asigură Zigotto.

— *Eu, dublu-campion...* crede Cionoiu.

— *Eu... mă abţin dela declaraţii* — face Pană pe misteriosul — *dar, Vineri seara, când venim în Capitală, vă vizitez la redacţie şi vă fac o declaraţie, aşa... între patru ochi. Mă roade ceva pe inimă...*

— Poate halbele pe cari ţi le-am câştigat până acum!.. îl tachinează Cionoiu.

La ieşirea din pădure, găsim maşina aşteptându-ne, conform indicaţiilor lui Cionoiu. Repornim spre Capitală, în timp ce pe luciul apei barca cu motor îi duce pe cei trei «Tarzani» şi pe conducătorul lor, spre satul pescăresc dela nordul lacului, unde îi aşteaptă un prânz copios...

...Câteodată, meseria de boxeur e chiar plăcută...

Pykomar

Matchul cu Slovacia

ECHIPA NAŢIONALĂ pleacă mâine

Echipa naţională care urma să plece astăzi la Bratislava şi-a amânat plecarea pentru cursul zilei de mâine Vineri 19 crt.

La A.N.E.F.

Jucătorii echipei naţionale au făcut eri ultimul antrenament

Lotul reprezentativei naţionale a făcut eri la A. N. E. F. ultimul antrenament înaintea deplasării la Bratislava.

Toţi jucătorii au fost prezenţi şi sub conducerea d-lui Pop Vasile s'a trecut imediat la executarea programului.

S'a început cu câteva exerciţii de gimnastică suedeză, după care a avut loc un joc la două porţi în reprize a 20 de minute.

Partenerul naţionalei a fost echipa Aviaţiei Române, întărită cu rezervele reprezentativei.

Jocul a fost uşor, jucătorii neîntrebuinţându se la maximum.

Totuş s'a putut remărci câteva faze dinamice, joc de ansamblu perfect şi multă bunăvoinţă din partea jucătorilor.

La sfârşit scorul indica: 2:2.

Nici un moment însă nu s'a urmărit înscrierea punctelor şi proba cea mai elocventă constă în faptul că după înscrierea punctelor, mingea nu se mai aducea la centru şi jocul continua.

Lotul naţionalei a corespuns dearătând o frumoasă condiţie fizică şi multă, foarte multă bunăvoinţă.

Au jucat următoarele formaţii:

REPREZENTATIVA NAŢIONALĂ: David, Marinescu, Felecan, Simatoc, Răşinaru, Lupaş, Bindea, Mihăilescu, Sony, Marian, Bogdan.

AVIAŢIA ROMANĂ: Pavlovici, Ghiuriţan, Teodorescu, Paraschiva, Mincea, Moldoveanu, Tache, Ploeşteanu (Mihăilescu), Torjoc, Straja, Beldiman.

Cele patru goaluri au fost înscrise de: Marian pentru naţională şi Moldovanu cu capul în propria poartă. Ploeşteanu şi Tache dela Aviaţie.

O impresie deosebită a lăsat Ploeşteanu şi Marinescu dela reprezentativă şi Mircea, Pavlovici, Paraschiva şi Straja dela combinată.

Antrenamentul a luat sfârşit la ora 19.30 într'o dispoziţie generală.

a. a.

Rugbyul trebue salvat!

Trăesc de mai bine de 12 ani în mijlocul anonimei familii a rugbyştilor în care timp am avut ocazia să trec prin toate fazele de ridicare şi scădere a atleticului şi atât de frumosului sport cu balonul oval.

Erau acum 12 ani când începeam eu să văd nişte rugby: vreo 8 echipe la Categoria III-a, vreo 10 la a II-a vreo 7 la promoţie şi vreo 9 la Categoria I-a. In afară de aceasta se mai disputa şi câte un campionat separat pentru «juniori», sau «interşcolari». Bine înţeles aceste echipe trăiau din iniţiativă particulară.

Pe atunci rerrezentativa română de rugby era mult mai cunoscută la Paris sau Berlin decât cea de football. Rezultatele erau bineînţeles slabe. Astfel Franţa B. ne învingea la circa 50 puncte diferenţă. Aveam însă şi noi adversari internaţionali pe care-i învingeam, aceştia erau: Polonia şi Cehoslovacia.

De atuncea şi până mai deunăzi rugbyul a mers în linie ascendentă şi progresivă. Apogeul l-am atins în 1938 când la campionatul European am cedat Franţei la o diferenţă de o singură încercare, iar în faţa Germaniei la aceiaş diferenţă. Ajunsesem să furnizăm cu ocazia acelor întâlniri jocuri superioare marilor noştrii adversari.

Cu Italienii aveam mare ghinion căci pierdeam la limită sau făceam rezultate egale cu toate că dominarea era de partea noastră.

Am reuşit însă şi acest lucru ca să învingem în anul 1939 selectionata «azzura» care se găsea şi atuncea în mare progres.

Turneele echipelor noastre de club, şi în special ale: Stadiului Român (Anglia, Africa, Franţa, Italia. Spania), Sportul Studenţesc (Franţa, Italia), T. C. R. (Austria, Polonia, Italia) P. T. T. (Germania, Italia) şi cele mai recente: Viforul Dacia în Germania şi Politechnica în acest an în Italia, au făcut ca aprecierile criticilor internaţionali să ne claseze la locul al treilea după Franţa şi Germania, înaintea Italiei.

Din anul 1939 împrejurările ca şi multe alte motive au făcut ca rugbyul nostru să piardă din adepţi. A mai rămas o mână de fanatici care refuză cu abnegaţie să cedeze greutăţilor de neînchipuit ce li se pun intenţional în cale sau se ivesc ca o urmare a unui întreg complex de împrejurări.

Ce vreţi mai mult! Acum 12 ani jucam rugby pe trei terenuri instalate la Şosea. Cu timpul am ajuns ca din iniţiativa particulară şi subvenţie federală să avem încă patru terenuri în patru puncte diferite din Capitală. Astă-zi suntem în neplăcuta situaţie să vedem că acest sport care neajutat de nimeni ne-a dus faima peste hotare, se zbate pe un singur teren de la Şosea unde de multe ori cerberul de la poartă le trânteşte uşa-n nas spunându-le «închis pentru rugbyşti».

Nu ştim cu ce-or fi greşit biecţii rugbyşti? Dar vedem că cei mari s'au supărat pe ei! Sau poate rezultatul cu Italia să fie cauza? Dar nu credem, deparece noi am putea spune că rezultatul este o urmare directă a logicei defecte care se aplică rugbyului românesc.

Nu mai departe, acum trei săptămâni am văzut ce pot Studenţii ca şi P. T. T.-iştii noştri rugbyşti în lupta cu confraţi noştri Italieni. Nu poate nimeni să-şi dea seama ce aplicaţie are românul pentru jocul de rugby.

Sport prin excelenţă atletic şi în special «cerebral» îşi are leagănul şi cel mai eficace tărâm în pătura studenţească.

Nu există sport care să fie obligator şi tot o dată obligator în marile colegii Universitare din marile oraşe Europene, ca rugbyul.

Suntem singura ţară cu principii moderne care nu numai că nu am făcut din rugby sport naţional ci am căutat şi căutăm să-l lăsăm în părăsire ba chiar să-i facem toate greutăţile posibile.

(Continuare în pag. 4-a)

Marinescu şi Marian

două exemple şi o problemă

Jucătorul Marinescu mi-a fost elev iar Marian îmi este în clipa de faţă.

Pe Marinescu publicul îl cunoaşte din partidele Unirei Tricolor iar pe Marian din comportarea lui în formaţia echipei Carmen.

Este probabil că amândoi vor juca în reprezentativa naţională care înfruntă Duminică 21 crt. echipa Slovaciei la Bratislava.

Cred că rândurile acestea trebue să le scriu pentrucă ar putea să fie utile amândurora.

Sunt amândoi jucători talentaţi, dar amândoi suferă de acelaş păcat: le lipseşte ca să spun aşa «fondul».

Cunosc jucători mediocri, cari au devenit excelenţi datorită ambiţiei şi constanţei puse în pregătirea lor. Perseverenţa poate să facă şi cu un jucător mediocru MINUNI — în timp ce tot atât de bine un jucător de talent, dar lipsit de perseverenţă rămâne o valoare incertă.

Marinescu şi Marian, sunt două elemente, excepţional înzestrate, cu acel puţin obişnuit talent înăscut.

Nu-i văd, depunând însă nici 60 la sută din ceea ce ştiu şi pot dânşii, într'un joc. Sunt insuficient «lucraţi». Se obosesc insuficient. Insuficient se străduesc pentru o depăşire fără de care afirmarea TOTALA nu e posibilă. Insuficientă este convingerea pe care o pun în jocul şi în cariera lor.

Imi dau foarte bine seamă că aceşti doi adolescenţi ar putea deveni doi jucători mari. Ei îşi închipue probabil că au şi devenit — dar aceasta e o mare eroare, care îi va putea costa.

Tenacitatea şi perseverenţa care caracterizează — înobilându-i — pe jucătorii mari, le lipseşte.

Talente de valoarea lor avem foarte puţine în fooballul nostru — şi dacă şi ele se vor risipi înainte de a ajunge la cristalizarea optimă a posibilităţilor, aceste cazuri izolate nu mai sunt cazuri izolate, ci devin O PROBLEMA şi încă una de excepţională gravitate.

Am vrea ca Marinescu şi Marian să înţeleagă rândurile aceste — şi odată cu ei să le înţeleagă toţi tinerii cari aspiră să ajungă departe.

Petre Steinbach